

РЕШЕНИЕ

№ 33801

гр. София, 28.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **80** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Р. О. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005880/10.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП., е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил, който не е негова собственост, и не е знаел, че същият е със служебно прекратена регистрация. Посочва се, че прекратяването на регистрацията е извършено по служебен ред и не е било известно на жалбоподателя, който като водач, но не собственик на автомобила, не е имал достъп до информационните масиви на МВР и не е могъл да узнае за статуса на регистрацията му. Излагат се съображения, че задължението за извършване на необходимите действия във връзка с регистрацията на автомобила тежи върху неговия собственик. Твърди се, че неправилно е ангажирана отговорността на жалбоподателя, доколкото същият не е собственик или ползвател на МПС и не е знаел за прекратената му регистрация. Моли се съдът да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично. Поддържа жалбата, моли да бъдат приети доказателствата и заявява, че не възразява да бъде приета административната

преписка. Не сочи други доказателства и няма доказателствени искания. В хода на устните състезания моли съда да уважи жалбата и да отмени оспорената заповед. Заявява, че не е собственик, нито ползвател на процесното моторно превозно средство, както и че собственикът не е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Ответникът, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. По делото са представени писмени бележки от 19.06.2026 г., в които се поддържа, че процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и от компетентен административен орган, при наличие на фактическите и правни предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка. Посочва се, че извършеното от водача нарушение се изразява в управление на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация. Моли се жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а оспорената заповед да бъде оставена в сила. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.12.2025 г., около 03:50 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], Р. О. Х. управлявал лек автомобил „Пежо 407“ с рег. [рег.номер на МПС]. Автомобилът бил собственост на Т. И. П.-М., ЕГН [ЕГН]. На същата дата автомобилът бил спрян за проверка на [улица] срещу № 2. След извършена справка с РСОД и ОДЧ – 08 било установено, че управляваното от жалбоподателя моторно превозно средство е с прекратена регистрация, считано от 14.11.2025 г., във връзка с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. В АУАН е отразено, че водачът е бил сам в автомобила.

При проверката били иззети свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС].

На 10.12.2025 г. бил съставен АУАН серия GA № 4737218 срещу Р. О. Х. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В акта е посочено, че автомобилът е собственост на Т. И. П.-М. и че регистрацията му е прекратена от 14.11.2025 г. във връзка с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. При подписването на акта жалбоподателят не е направил възражения.

На 10.12.2025 г. е издадена процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005880 от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, посочена като упълномощена със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. В заповедта е посочено, че в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], водачът Р. О. Х. управлявал лек автомобил „Пежо 407“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Т. И. П.-М., като при извършена справка с РСОД и ОДЧ – 08 било установено, че моторното превозно средство е с прекратена регистрация от 14.11.2025 г. във връзка с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Въз основа на тези обстоятелства административният орган е приложил спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, посочена като упълномощена със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР.

Предвид изложеното съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставената му материална и териториална компетентност. Заповедта е издадена в писмена форма и формално съдържа посочване на фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Предвид изложеното съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставената му материална и териториална компетентност. Заповедта е в писмена форма и съдържа посочване на фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Същевременно обаче съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради несъответствие с материалния закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. се прилага мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая като фактическо основание за прилагане на ПАМ е посочено управление на МПС със служебно прекратена регистрация, като регистрацията е прекратена на 14.11.2025 г. във връзка с чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

От данните по делото се установява, че жалбоподателят не е собственик на автомобила. Същият е управлявал автомобила като водач, докато собственик на МПС е Т. И. П.-М.. Не се установява жалбоподателят да е бил ползвател на автомобила по смисъла на закона, нито да е имал отношение към регистрационния статус на същия като негов собственик или ползвател.

Същевременно от представените по делото материали не се установява собственикът на автомобила да е бил надлежно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, извършено на 14.11.2025 г. Това обстоятелство има съществено значение при преценката за законосъобразността на наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, при служебно прекратена регистрация на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП., когато собственикът не е уведомен за прекратяването на регистрацията, незнанието на този факт има значение за субективната страна на нарушението.

Макар настоящият случай да е свързан с посочено в административната преписка основание за прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 15 ЗДвП, принципното значение на установеното в тълкувателния акт относно необходимостта от уведомяване за прекратяването на регистрацията следва да бъде съобразено при преценката на предпоставките за ангажиране на отговорността на водача, който не е собственик на МПС.

В конкретния случай липсват данни жалбоподателят да е бил уведомен за прекратяването на регистрацията на управлявания от него автомобил. Липсват и данни собственикът на автомобила

да е бил надлежно уведомен за това обстоятелство.

При тези данни не може безпротиворечиво да се приеме, че към момента на управлението на автомобила на 10.12.2025 г. жалбоподателят е знаел, че регистрацията на МПС е прекратена.

Обстоятелството, че при извършената проверка административният орган е установил чрез служебна справка прекратяването на регистрацията, не означава само по себе си, че това обстоятелство е било известно или е могло да бъде известно на водача преди проверката. Жалбоподателят не е собственик на автомобила и не разполага с достъп до служебните информационни системи на МВР, чрез които се установява регистрационният статус на превозното средство. В този смисъл не може да се приеме, че единствено от факта на управление на МПС със служебно прекратена регистрация автоматично следва знание на водача за това обстоятелство.

При това положение съдът намира, че не са установени по необходимия начин фактическите предпоставки за законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП.

Съгласно чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях.

Същевременно разпоредбата на чл. 171 ЗДвП. определя целите, за които се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

В случая обаче административният орган не е установил по несъмнен начин обстоятелство, от което да следва, че жалбоподателят като водач е знаел за прекратената регистрация на управлявания автомобил.

Прилагането на ПАМ спрямо водач, който не е собственик на автомобила и за когото не е установено да е знаел за прекратяването на регистрацията, би довело до ограничаване на правата му въз основа на обстоятелство, което е извън неговата фактическа възможност за контрол.

Това противоречи и на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 АПК. Съгласно чл. 6, ал. 1 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба административният орган трябва да се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В конкретния случай временното отнемане на свидетелството за управление на жалбоподателя, при липса на установено знание от негова страна относно прекратената регистрация на автомобила, се явява несъразмерно спрямо преследваната от закона цел.

Не може посредством ПАМ да бъде постигната превантивна или преустановителна цел спрямо поведение, за което не е установено жалбоподателят да е знаел, че представлява нарушение на закона.

Следва да се съобрази и че ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. има пряка връзка с извършването на нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС. Поради това при преценката на предпоставките за приложението ѝ административният орган следва да разполага с достатъчно данни, че конкретното поведение на водача обективно и субективно обосновава приложението на мярката.

Самото установяване при последващата проверка на прекратена регистрация на управляваното МПС не е достатъчно да обоснове извод, че водачът е знаел за това обстоятелство преди или към момента на започване на управлението. Поради това съдът намира, че процесната ЗППАМ е постановена в противоречие с материалния закон и с целта на закона, както и при неспазване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Горното мотивира съда да приеме, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

В производството не са представени данни, от които да се установява размерът на направените от жалбоподателя разноски. Поради това такива не следва да бъдат присъждани.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. О. Х., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005880/10.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: